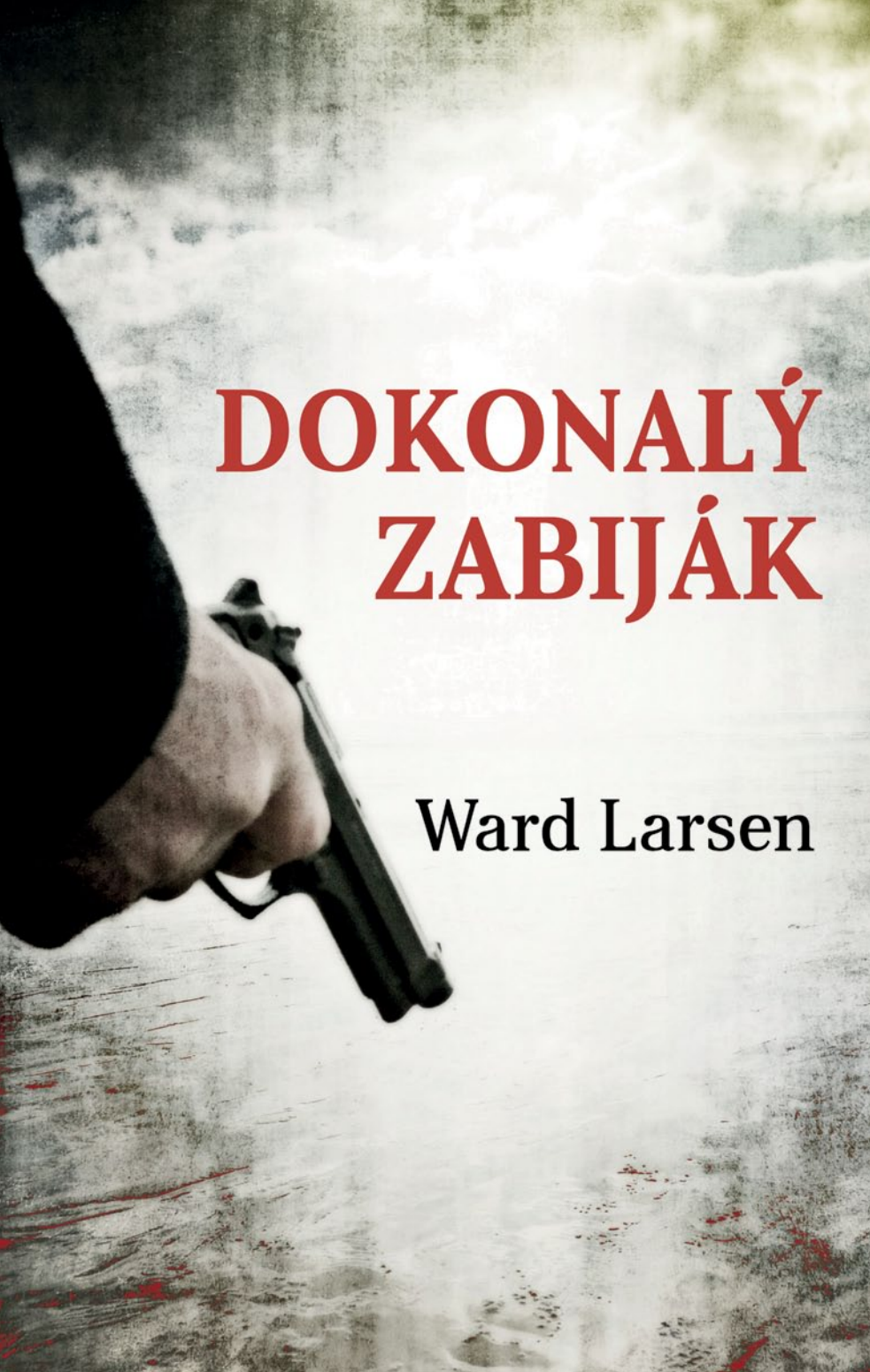


The background of the cover is a dramatic, cloudy sky. In the lower-left corner, a hand in a dark sleeve holds a black handgun, pointing it towards the center. The bottom of the image is a dark, textured surface with several red bloodstains and smudges.

DOKONALÝ ZABIJÁK

Ward Larsen

DOKONALÝ ZABIJÁK

Ward Larsen



2017

Copyright © 2004, 2006 by Ward Larsen
Translation © 2017 by Dalibor Míček

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE PERFECT ASSASSIN,
vydaného nakladatelstvím Oceanview Publishing, Longboat Key 2013,
přeložil Dalibor Míček
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazykový redaktor: Martin Pilař
Korektura: Iveta Muchová a Milena Nečadová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Dušan Žárský
Obálka: Rajka Marišinská
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v březnu 2017

ISBN 978-80-7498-204-0

S mnoha omluvami L v B
Pro Elišku

PROLOG

KAPSKÉ MĚSTO, JIŽNÍ AFRIKA

Přístavní dělníci pobíhali po molu, aby dokončili úkol. Těch, kteří se nechali zlákat nabídkou trojnásobné mzdy – moc jich nebylo –, se začínaly zmocňovat obavy. Náklad dorazil pozdě a všichni měli dnes večer na práci důležitější věci. Na operaci dohlížely reflektory upevněné na vysokých stožárech, jejich sírová zář poskvřnila noční oblohu nezdravým nažloutlým odstínem a téměř neznatelný vítr nikterak nepomáhal zahnat smrdutý smog, který halil město. Pocházel většinou z ohňů mimo zástavbu, nyní však k němu podstatnou měrou přispívaly požáry, jak davy vzbouřenců plenily a vypalovaly poslední obyvatelnou enklávu Jihoafrické republiky.

Se svými pětapadesáti metry délky na čáře ponoru a výtlačkem dvou tisíc tun patřila *Polaris Venture* k největším lodím, jaké během posledního týdne navštívily přístav v Kapském Městě. Nyní však byla jediným plavidlem, které tam kotvilo, a díky tomu vypadala ještě větší. Původní rybářský trawler přestavěný loděnicí Sterkoder v norském Kristiansundu

měl výrazně hranaté linie naznačující, že se jedná o skutečně solidní plavidlo. *Polaris Venture* se u mola zdržela osm hodin, což se nijak nevymykalo v poslední době běžné délce pobytu lodí v přístavu, avšak náklad již byl naložen a bylo načase zvednout kotvy. Portálový jeřáb poodjel, nástupní můstky byly odtaženy a party dokařských dělníků na molu odhodily poutací lana do vody. Lodní posádka přiskočila, aby vytáhla lana na palubu, jediný šroub se roztočil a plavidlo se pohnulo k ústí kanálu.

Loď se pomalu blížila ke konci přístavní hráze a otevřenému oceánu za ní. V úzkém kanálu vypadala jako bájný leviatan, ale zakrátko se změnil v pouhou tečku na širém moři. *Polaris Venture* klouzala kolem světél na molu a její obrys se změnil v nejasnou siluetu. Když minula konce hrází a nabrala rychlost, poziční světla na bocích a matná zář bílého světla na kapitánském můstku zůstaly jediným viditelným projevem života na jinak černé hladině. O několik minut později pohasly i ony, hezký symbolický konec celé záležitosti, neboť to velmi pravděpodobně byla na dlouhou dobu poslední loď, která tento přístav poctila svou návštěvou.

Ohavná smyčka apartheidu povolila již před deseti lety, ale ti, kdo očekávali rychlý vzestup nové a spravedlivé Jižní Afriky, byli nemilosrdně zklamáni. Jako u špatně postavené přehrady se nejprve objevily téměř neznatelné trhliny, které se pomalu rozšiřovaly. Na povrch vytanuly dosud jen doutnající spory o půdu a kmenová nevraživost. Zkorumpování politikové jen přilévají olej do ohně, až nakonec, zdánlivě jakoby přes noc, propuklo masové šílenství. Úřady přispěly k jeho zvládnutí velmi chabě a i ony se začaly dělit a polarizovat do různých táborů. *Polaris Venture* zanechávala za

svou brázdou učebnicovou občanskou válku, jejíž směřování a konce nebudou snadno předvídatelné.

Molo se zatím uprázdnilo a mnozí dělníci mlčky přemýšleli, zda tady ještě někdy zavadí o práci. Druhá skupina mužů – ti, kteří do přístavu přivezli náklad pro *Polaris Venture* – nejistě obstoupila svého velitele. Vinou rasové nesnášenlivosti se v celé zemi rozkládaly poslední zbytky pořádku, proto bylo zahořkle paradoxní, že dva tucty vojáků byly rozděleny přesně rovnoměrně – dvanáct černých a dvanáct bílých. Jejich uniformy nesly hodnotní označení, ale insignie indikující druh zbraně, u které sloužili, a plukovní příslušnost si pečlivě odstranili. Byla to přísná součást rozkazu, jenž je na tuto noční akci vyslal. Znamenala však také jasné ukončení činnosti jednotky, jejíž jediná mise právě odplula s přílivem.

Jejich velitel v hodnosti plukovníka neměl podřízeným co nabídnout. Několika slovy jim poblahopřál ke splněnímu úkolu a pak svému oddílu rozpačitě zavelel rozchod, i když nikdo z nich pořádně nevěděl, kam a za čím by měl jít. Muži ještě pár minut otáleli, loučili se a pak se ve skupinkách po dvou po třech rozešli s vědomím, že se už nikdy neuvidí.

Plukovník odešel jako poslední. Zastavil se na okraji mola a v myšlenkách pořád dlel u svých vojáků. Byl to čestný muž, a i když si na náboženství moc nepotrpěl, nacházel občas úlevu v žádosti o boží přispění. Krátce se zadíval do vody, pak zavřel oči a vznesl k nebi modlitbu za své podřízené, prostou prosbu, aby se jejich zrada ztratila v chaosu.

KAPITOLA PRVNÍ

Christina Palmerová se zadívala na voskový srpek dorůstajícího měsíce, který se vyhoupl nad obzor. Svým způsobem jasný a krásný stoupal ke hvězdám jako předzvěst dalšího mistrovského díla nebe nad východním Atlantikem. Vždycky žasla, kolik hvězd tady může pozorovat, daleko od světla a obvyklého znečištění ovzduší nad pevninou. Jemné vlny dutě pleskaly o laminátový trup jachty pojmenované *Windsom*. Kromě nich narušovaly velebné noční ticho jen zvuky lanoví a plachtoví, které sténaly a praskaly úměrně síle větru.

Christina zvedla bradu a nastavila tvář čerstvé jihovýchodní bríze. Znovu žasla, jak rychle se na širém moři mění povětrnostní podmínky. První noc plavby byla příjemná jako ta dnešní, lehký vánek a klidná hladina. Druhá noc jí připravila obzvlášť nepříjemný zážitek. Silná tlaková fronta rozbouřila oceán do silného vlnobití, k němuž se přidal prudký nárazový vítr a společně bičovaly šalupu vysokými vlnami. Christina nemohla dělat nic jiného než udržovat loď

v kurzu. Stáhla plachty a nechala se šlehat prudkým deštěm a slanou vodní tříští. Celou noc strávila na palubě, promočená a promrzlá do morku kostí. Když se pozdě dopoledne bouře konečně uklidnila, zhroutila se v kajutě na palandu. Neměla ani tolik sil, aby si svlékla oblečení do špatného počasí, které ji mělo udržet v suchu a teple, ale bohužel zcela selhalo.

Bouřka ji postihla před čtyřmi dny. Od té doby počasí ve směr spolupracovalo a Christina v přílivu optimismu přesvědčila sama sebe, že tyto náročné zkoušky jsou nutné, aby si pak člověk vážil klidnějších okamžiků života. Byla to uspokojivá představa, i když se obávala, že ji příští nepřízeň počasí rychle vymaže.

Posadila se ke kormidlu a stáhla si vlasy dlouhé po ramena do ohonu, který prostrčila otvorem v zadní části baseballové čepice. Světélkující ručičky náramkových hodinek jí prozradily, že je půl šesté ráno. Slunce nevyjde ještě dobrou hodinu. Christina vždycky patřila k ranním ptáčatům a plavba na moři ji přiměla vstávat ještě dříve než obvykle. Za čtyři dny po bouři hladce vklouzla do ustálené rutiny. Lehnout si šla hodinu či dvě po západu slunce a nastavila budík na půlnoc, kdy kontrolovala plachty, autopilota a počasí. Potom spala do čtyř nebo do pěti. Až na půlnoční vstávání tento režim dokonale vyhovoval přirozenému rytmu jejího těla. A umožňoval jí vychutnávat nejhezčí část dne.

Seběhla po schůdkách do lodní kuchyně. Když se každé ráno vyhrabala z palandy, jejím prvním úkonem bylo vaření kávy. Teprve s hrnkem horkého nápoje v ruce mohla vyjít na palubu a vypořádat se s dalšími záležitostmi, například zkontrolovat, zda příď *Windsom* stále směřuje k západu.

Kávu pila z velkého keramického hrnku, který dostala od otce k posledním Vánocům. Nádoba měla podivný tvar, podobala se pyrexové kádince, kterou tak často používala v chemické laboratoři – široká u dna a k hrdlu se postupně zužovala do úzkého kruhového otvoru. Kolem dokola ji zdobily obrázky slavných škunerů a na dně byla vybavena gumovou neklouzavou vrstvou. Ve skutečnosti to byl přesně tentýž hrnek, jaký ke stejným Vánocům sama koupila otci. Máma okamžitě zaregistrovala humornou shodu – dva námořníci opět uvažovali úplně stejně a s největší pravděpodobností objednali dárek ze stejného katalogu.

Vzpomínka na otce ji opět zbolela. Od jeho smrti uplynuly teprve tři měsíce a rána se ještě zdaleka nezacelila. Zármutek se pořád vracel, i když už ne tak často, a rychleji se vytrácel. Plavba na jachtě zřejmě znamenala nejlepší povzbuzení. V posledním roce na ní rodina strávila spoustu šťastných chvil. Vloni v létě se s otcem přeplavili na východ do Evropy. Po přistání v Anglii se Christina letecky vrátila do Maine, kde dokončila třetí rok lékařské rezidentury. Potom se otci nějak podařilo přemluvit mamku k cestě na starý kontinent a z Anglie podnikli výletní plavbu po Středomoří. Byl to úžasný výkon, neboť matka se obvykle držela daleko od každé větší vodní plochy. Christina dlouho netušila, jakých prostředků otec použil, aby ji zlákal na palubu, ale pak odpověď pomalu vyplula na povrch – neutuchající proud pohlednic ze všech navštívených evropských přístavů. Byla to jejich druhá svatební cesta, myslela si zprvu dcera, po osmdvaceti letech společného života více než zasloužená.

Bolest pomalu pominula a Christina se usmála. Zpáteční plavba na západ se jí stala svým způsobem katarzí. Vůbec

poprvé se pokusila překonat Atlantik sama, dva předchozí návraty absolvovala s tátou. Snažila se ho přemluvit jen pár týdnů před mozkovou mrtvicí k sólo plavbě z Francie během zimní dovolené. Ten nápad se mu moc nezamlouval a Christina se na něho zprvu zlobila, neboť se domnívala, že nedůvěruje jejím jachtařským schopnostem. Zcela neoprávněně, Christina se naučila plachtit už jako malé dítě a otec s dcerou strávili na palubě *Windsom* nekonečné hodiny. Usoudila, že jej zklamalo, když ho k plavbě nepřizvala. Anebo to možná chápal jako poslední důkaz, že jeho potomci nadobro vylétli z rodného hnízda. Christina byla nejstarší, ale nedávno se vydaly na samostatnou cestu životem i obě její sestry – jedna zamířila na vysokou školu a druhá k oltáři. Ovšem i po jejich odchodu je Ben Palmer nepřestával slepě milovat. Skutečnost, že „malá Christi“ odešla z domova již před devíti roky a dnes ji lidé oslovovali „paní doktorko“, nic neznamenala, pro něho zůstávala jeho holčičkou. A teprve nyní si doktorka Palmerová uvědomila, jak moc se jí to líbilo.

Vrátila se na palubu a nezapomněla připnout bezpečnostní lanko k postroji. Úzkostlivě dodržovala přísné pravidlo, že se nikdy nesmí pohybovat po palubě nepřipoutaná. I sebezkušenějšího a sebesilnějšího námořníka může přetržené lano nebo zlomyslná vlna srazit do moře. Osamocený jachtař na širém moři by si bez připoutání podepsal vlastní ortel smrti.

Svou rychlost odhadla na čtyři uzly, optimální pro nehlídanou loď řízenou autopilotem. Nyní však mohla dávat na všechno pozor, a tak rozvinula další plachty a zrychlila na šest uzlů. Obešla šalupu kolem dokola a detailně zkontrolovala takeláž. Jedna zdviž potřebovala přitáhnout k hlavnímu

stěžni. U dva a půl metru dlouhého laminátového záchran-
ného člunu, který spočíval převrácený na levé straně paluby,
se uvolnil úvazník. Kromě toho našla malou létající ryбку,
která uvázla na suchu teprve nedávno, neboť stále ještě po-
malu pohybovala skřelemi. Opatrně ji zvedla a hodila zpět
do jejího živlu. Napjatě pozorovala, zda se dokáže pohybovat
vlastními silami, ale s jistotou to nepoznala.

Ranní občůzka jí zabrala půl hodiny a po ní se usadila
v kokpitu s druhým hrnkem kávy. Svírala jej oběma rukama,
aby nápoj vydržel co nejdéle horký. Potrvá ještě pár týdnů,
než se vzduch díky nižší zeměpisné šířce a pasátům trochu
oteplí. Zadívala se na obzor za zádi a odhrnula si neposed-
né prameny vlasů, které jí vítr strhl do obličeje. Jen nejas-
ně rozeznala slabou záři, jež ohlašovala počátek nového dne,
a fascinovaně pozorovala, jak se východní obzor projasňuje
paprsky světla. Vtom se jachta po celé délce otrásla.

Instinktivně trhla rukou ke kormidlu, až z hrnku vysoko
vystříkla vřelá káva. „Kristepane!“ vyprskla. Loď do čehosi
narazila. Do něčeho velkého. Christina vstala a zadívala se
dopředu, ale viděla jen zvlněnou mořskou hladinu. Těžký
skřípavý zvuk přitáhl její pozornost k levoboku. Naklonila
se a spatřila, jak kolem trupu prolouvá obrovský dřevěný
trám, dlouhý jako polovina *Windsom* a silný jako telegrafní
sloup. S dalším tupým nárazem zaostal za lodí a houpal se
ve zpěněné brázdě.

Christina okamžitě vypnula autopilot a stočila loď proti
větru. Plachty volně pleskaly a ona se zatím pozorně rozhlí-
žela. Spatřila další plovoucí trosky. Prázdný čtyřlitrový ka-
nystr a menší kusy dřeva, žádné podobné monstrum, jaké
do lodi před chvílí narazilo. Vrátila jachtu na původní kurz
a stáhla většinu plachtoví, aby snížila rychlost.

Natáhla se do kajuty a našla dalekohled. Slunce vystoupalo nad horizont a Christina prozkoumávala osvětlenou hladinu. Soustředila se zejména na prostor před přídi. Rozeznala další drobné trosky, ale nic, co by jí dělalo starosti. Pravděpodobně nějaká velká loď vyhodila odpadky, nebo je bouře smetla z paluby. Každopádně teď bude nějakou dobu udržovat nižší rychlost, než si bude jistá, že nechala plovoucí překážky za sebou.

Znovu aktivovala autopilota, protože usoudila, že by měla zajít dopředu a zkontrolovat poškození. Postupovala podél zábradlí na levoboku a pořád podezřívavě sledovala vlny před sebou. Když se dostala k přídi, spatřila, jak se na hladině daleko vpředu vpravo od šalupy pohupuje jakýsi hranatý, jasně červený předmět. Vypadal jako velký plastový chladicí box a něco na něm leželo. Zvedla dalekohled k očím a zaostřila. Otřásla se, když si uvědomila, co vidí. Přes box byla položena lidská paže. Toho kusu plastu se přidržoval člověk!

Odložila dalekohled, ale dál sledovala chladicí box a couvala ke kokpitu. Odvrátila zrak jen na okamžik, který potřebovala, aby otevřela poklop na ovládacím panelu a nastartovala malý naftový motor, jímž byla jachta vybavena. Stroj se spokojeně rozbublal a Christina stočila loď přímo k pohupujícímu se červenému bodu – dobře věděla, jak obtížně se na moři hledá to, co se vám byť jen na vteřinku ztratí z očí. Znovu zvedla dalekohled a nad hladinou rozeznala hlavu a ramena. Za chvíli se už přiblížila natolik, aby si mohla být jistá, že nemůže ztratit vizuální kontakt, a vztyčila více plachet, aby jachta lépe manévrovala.

Windsom připlula ještě blíž a Christina postřehla, že trosečník – byl to muž – otočil hlavu a ochable na ni zamával.

Zpomalila do pouhého ploužení a deset metrů od muže vypnula motor. Vlny nebyly příliš vysoké, ale ani tak se neodvažovala přiblížit těsně k trosečníkovi.

„Hodím vám lano a vytáhnu vás!“ křikla hlasitě.

Muž znovu zamával.

Christina stočila lano do smyčky a vrhla je přes mezeru. Muž se po něm sice natáhl, ale nezachytil ho. Přitáhla lano zpátky, zkusila to ještě jednou a tentokrát se trefila přesně, smyčka přistála trosečníkovi na rameni. S velkými obtížemi si je omotal kolem zápěstí. Christina opatrně přitahovala trosečníka k zádi *Windsom*, ale asi v polovině vzdálenosti mu došly síly – nejdříve sklouzl z chladicího boxu a vzápětí se pustil lana. Zmizel pod hladinou, ale hned se zase vynořil. Bez opory plastové bedničky sotva dokázal šlapat vodu. Když se ponořil podruhé, Christina už neměla na vybranou. Ujistila se, že má upevněný bezpečnostní postroj, a skočila do vody.

Náhlé objetí mrazivé náruče ji téměř připravilo o dech, avšak ráznými tempy zamířila k trosečníkovi, který se mezitím znovu vynořil, otočený k ní zády. „Jsem za vámi!“ vykřikla. „Uvolněte se a já vás přitáhnu k lodi!“

Jeho tělo ochablo tak náhle, až Christinu napadalo, jestli neztratil vědomí. Chytila ho paží kolem hrudníku a přitahovala se za bezpečnostní lanko k jachtě. Modlila se, aby ten člověk byl natolik při smyslech a silný, aby vylezl po naložovacím žebříku. Pomalu se blížila k zádi, která na vlnách ztěžka stoupala a zase klesala. Chytila se spodní příčle a ulevilo se jí, že trosečník udělal totéž.

„Fajn, jděte napřed. Pokuste se položit nohu na spodní stupeň,“ řekla důrazně. Napadlo ji, že ten člověk možná

vůbec neumí anglicky. Naštěstí jí rozuměl. Položil nohu na nejnižší příčel a Christina se ho pokusila postrčit výš, ale vyčerpaný muž se neudržel. Jako bezvládný pytel padl na záda a zmizel pod hladinou. Christina bleskurychle hmátla do vody a chytla ho za košili. Vší silou zatáhla a podařilo se jí vytáhnout prskajícího a kašlajícího nešťastníka nahoru.

Pobývala v ledové vodě jen pár horečných minut, ale už cítila, jak jí rychle ubývají síly. Věděla, že nemá šanci vytáhnout trosečníka na palubu shora. *Je to ztraceně jednoduchý problém!*

Oba se znovu chytli žebříku a Christina křikla: „Tentokrát to uděláme jinak! Až bude loď na vlně klesat, zkuste dostat na žebřík obě nohy a pokuste se vstát. Nechte ji, ať vás při stoupání zvedne, jasný?“ Ukázala na spodní konec žebříku a muž přikývl, že jí rozumí.

Jak žád klesala do prohlubně mezi vlnami, Christina se zapřela a vši silou postrčila trosečníka nahoru. Opravdu se na žebříku postavil a s dalším kyvadlovým pohybem stoupal vzhůru. Na hřebenu vlny se zakymácel, jako když dětská káča ztratí rotaci, ale pak naštěstí přepadl do kokpitu jachty. „Jó!“ zaječela zlomek vteřiny předtím, než ji nemilosrdná vlna pleskla do tváře.

Postavila se na žebřík a při dalším stoupání se svalila přes hranu paluby. Zhroutila se vedle zachráněného muže ztuhlá chladem a lapala po dechu. Uměla si představit, jak se asi cítí on. Prozatím se vůbec nehýbal. Christina se zapřela rukama o podlážku a zvedla se do kleku. Naklonila se k trosečníkovi a zkontrolovala mu pulz. Byl nitkovitý a po takové námaze příliš pomalý. Pokožku měl bledou, téměř bílou. Pak si Christina všimla krvavé skvrny na jeho košili. Rozepnu-

la knoflíky a spatřila asi deseticentimetrovou tržnou ránu na levém boku mezi dvěma posledními žebry. Musel ztratit spoustu krve. S takovým zraněním nemohl v ledové vodě plavat moc dlouho.

Muž se zachvěl a tupě se rozhlédl kolem sebe. Tvářil se jako omámený. Zkusil se posadit, ale do jachty se z boku opřela vlna a náraz ho poslal s bolestnou grimasou zpátky na palubu. Polohlasem zaklel, ale umlčel ho závoj slané vody.

Christina se rozhlédla po hladině, zda někde neplave ještě další trosečník. Pokud ano, věděl by o něm?

„Mluvíte anglicky?“ zeptala se.

Muž neodpověděl. Pomalu zavřel oči a Christina věděla, co bude následovat. Nadechla se k nejpřísnějšímu tónu výcvikového seržanta – možná neporozumí slovům, ale jeho pozornost určitě upoutá. „Musíme vás dostat dolů na lůžko!“ Pootevřel oči a Christina máchla rukou ke kajutě. Zdálo se, že pochopil.

Pomohla mu vstát a on se o ni ztěžka opřel. Zjevně trpěl bolestmi. Dobelhali se ke schůdkům, které zvládl s roztřesenou precizností opilce. Christina se mu ze všech sil snažila pomoci, aby udržel rovnováhu. V hlavní kajutě se svalil na palandu. Podložila mu hlavu polštářem a rozhodla se, že mu musí svléknout promočené šaty. Co nejjemněji mu přetáhla potrhanou košili přes hlavu. Trup měl štíhlý a svalnatý a Christina podle množství jizev usoudila, že pravidelně navštěvoval velmi neschopné felčary. Zejména jedna, nedaleko nejnovější rány na hrudním koši, vypadala obzvlášť odpudivě. Dobře si prohlédla nejčerstvější zranění a doufala, že je jen povrchové.

„Bolí vás, když dýcháte?“